

X.

Naša pot.

Lepe so zvezde
nebnih višin,
lepo je cvetje
tihih dolin,
krasne so v zarjo odete gore, —
toda krasnejše je mlado srce.
Orli smo, bratje,
ena družina,
Bog nam je solnce,
cvet domovina.

Pesem življenja
v dušah doni,
ogelj poguma
v srcih gori,
zarja ljubezni odeva nam pot,
mlado nam cvetje zaliva Gospod.
O Vsemogočni,
k Tebi hitimo,
Orli ostati
tvoji želimo.

Solnce nebeško
greje nam pot,
večna resnica
varuje zmot.
Radost, veselje nam v srcih gori,
božje povelje nam dviga moči.
Srčni junaki,
bratje, bodimo,
Bogu in domu
zvesto služimo.

Janko iz Tesne ulice.

Košček pripovedke,

9. »Sosednja je v posvete zbrana.«

Ko je stalo solnce v zenitu, sta bila Slivoj in Janko že doma. Slivoj je sedel na kamen pred stanom in molčal. Povedati je hotel nekaj, pa mu ni šlo iz grla. Janko je pasel popoldne samotno in tih. Mislil je na Tesno ulico.

Zvečer pa, ko so pastirji hoteli leči, je vzdignil Slivoj roko in jih pridržal. Stopil je iz kočice in legel v travo. Sledili so mu in legli zraven. Molčali so in ves svet je molčal, le v sosednji planini nekje je pela otožna pesem o drevesu samotnem, ki je usahnilo sredi polja.

Slivoj je prijel za besedo:

»Pri vedcu Podgorcu sva bila danes z Jankom.«

Pastirji so poslušniki. Vedeli so, po kaj sta šla in kako sta opravila.

»Pri njem sva bila in je povedal, da bo treba iti v dolino.«

Starec je pogledal po tovariših. Kot da so iz železa, so vsi molčali. Potem je dejal eden:

»V dolini je mraz.«

Slivoj ga je pogledal bridko:

»Zato gremo, da mraz preženemo. Glejte, gore so velike in pojdemo, da povemo ljudem, da je tu lepo in zdravo. Naj pridejo gor in bomo živeli tu veselo in tiho.«

»Naj pridejo!« so dejali pastirji.

Slivoj je bil zadovoljen.

»Pa še to je zapisano: Mlad človek iz Tesne ulice, ki prebiva na planini, mora v mesto, da preskusi ljudi, če je že čas.«

»To je Janko!« je jeknil nekdo. — »Janko.«

Za hip je vse umolknilo. Potem je dejal Veselin:

»Pa njega ne pustimo. Tudi mi vemo za besedo v Podgorčevi knjigi in da je v njej povedano, da bo hudo za Janka, če se vrne v Tesno ulico. Ne bo šel on!«

»Kdo pa?« je zajokal Janko.

»Počakajmo, da pride drugi!«

»Predolgo!« je dejal Janko.

»Ne. Težki so že dnevi tam dole in marsikdo pobegne.«

Slivoj je vzrasel iz molka:

»Torej, kako mislite?«

»Janka ne damo. Tu naj ostane!«

»Dobro, torej počakajmo, da pride drugi,« je dejal molčeči starec in vstal.

Pastirji so se spogledali in tudi vstali. Janko je ostal sam pred kočico in ni vedel besede. Da ne sme v dolino? Da ga hudo

čaka? Hujše kot je sama Tesna ulica ne. In v Tesni ulici je bil dolgo, dolgo...

Podprl je glavo z rokami in strmel v božje zvezde. Odnekod niže doli je valovala enolična pesem pastirske straže:

»Sosednja je v posvete zbrana, hoj, hoj,
ogradnica je vsa razdejana, hoj, hoj.
Pa kdo jo je vso razdejal, hoj, hoj?«

Ko je pesem sunkoma ugasnila, je Janko resen in močen vstal in stopil v kočo.

V dolini nad mestom je zagorelo jutro — — —

10. »Iz Tesne ulice sem doma!«

Tudi v planini je zasvetilo jutro z vsem solncem in jasnostjo. Bregovi so blesteli kot umiti in v rahlo meglenost je sevalo zvončkljanje črede in klici pastirjev, ki so iskali lepšega prostora.

Janko in Slavo sta se našla na potu in prvi je potožil:

»Čuj, ne puste me domov.«

Slavo ga je pogledal z vdanimi očmi:

»Saj imajo prav. Ne hodi! Dobro ti je tukaj in radi te imamo.«

Janko je stresel z glavo:

»Pa vseeno. Tam doli jih je tisoč, ki bi tudi radi rož in solnca.«

»Pusti jih! Kaj te vleče doli?«

Janko se je čudovito vzravnaval, v licih mu je zaplala rdečica in trdo je bruhnil:

»Iz Tesne ulice sem doma!«

Slavo je zardel in povесil glavo in umolknil.

Segnala sta čredo na cvetoči breg in sedla na tla. Hipoma je Janko vstal in si zapel suknjo.

»Kam greš?«

»Domov!«

Glas mu je bil čudovito slovesen in z roko je pokazal navzdol čez hribe.

»Res pojdeš?«

Slavo je vprašal plašno, skoro jokaje.

»Res. Zvečer sem že v mestu in jutri zjutraj že poizvem o resnici Podgorčevih besed. Zapojem ljudem o planini, pa pojdejo vsi z mano.«

»Ne hodi! Hudo je v dolini. Morda te čaka huda zver, morda hud človek. Podgorec je izkušen in ne govori besede v zrak.«

»Močan sem postal v planini in se ne bojim ljudi. Zdrav sem postal in ne bom obupal.«

»Vsi ti branimo!«

»Jaz grem. Še to povej drugim, naj pridejo jutri za mano. Jutri je čas zanje! In za čredo poskrbi!«

»Ne hodi!«

Pa Janko ni slišal. Z mladostnimi koraki je stopal čez travnik proti kozji stezi, ki je vodila med skalami navzdol.

Ob robu smrekovega gozda je stala vila Zlatica. Naslonila se je na drevo in čakala, kdo ve, morda Janka, morda koga drugega. Ko jo je Janko uzrl, ga je obšla čudovita trmoglavost in pomislil je:

»Če pojdem mimo nje, me zavrne v planino.«

In obrnil se je in odšel kar preko skal in grmovja v drugo smer. Ko je prešel gozd in je bila planina že nad njim, se je oddahnil in pozdravil: — »Z Bogom, planine!«

Ozrl se je navzgor in se mu je storilo milo. Mesto v ravnini je bilo daljno in skrito v mraku. S planine pa je jokala Slavova pesem kot oddaljeno drhtenje:

»Rastla, rastla vitka topol v polju,
rastla in hotela pod oblake.
Šel je v jutru mladeč preko polja,
šel je in omahnil v tihe njive.«

Janko je zakril obraz in ni vedel besede. Potem je segel po piščalki, pa kot da se je premislil: vtaknil jo je v žep in zapel polglasno napev Slavove pesmi.

Planina v ozadju je gasnila v hribove, solnce je pripekalo in cesta proti mestu je postajala vedno bolj trudna in prašna.
(Bo še.)

Svjatoslav:

Beraček.

*Pred hišnimi durmi stoji,
premražen njegov je obraz,
čez belo poljano strmi
in tja čez zasneženo vas.*

*In poje in svira in pravi
o daljnih livadah, hribovih,
o svetlozeleni planjavi,
o solčnih in belih domovih.*

*Zajoka v otožno besedo
o cesti, bridkosti prepolni,
o bratih, o materi bolni,
kako njeno lice je blede.*

*Ogrnjen v raztrgano haljo
zamišljeno poje in svira
neznanim prijateljem v daljo
in glas mu in pesem umira.*

Drug za drugega delamo.

Ali kdaj mislimo na to, kako zelo smo odvisni od vsakovrstnih ljudi, ki jih včasih še ne vidimo ne?

Prav vsak dan uživamo sadove dela, ki ga za nas opravljajo drugi, kakor da so naši sotrudniki ali sodelavci, včasih opravljajo celo tako, da postavljajo svoje življenje v nevarnost. Peljemo se z železnico, hitro se pomikamo in tako varno, kakor da bi šli peš ali pa še bolj. In kdo za to poskrbi? Kretniki, ki o pravem času prave tračnice preokrenejo, ter strojevodja in kurjač in vlakovodja, ki na vlak pazijo. Pa to še niso vsi! Mislimo tudi na može, ki so naredili načrt za lokomotivo in so izdelali svoje račune prav; na može, ki so stroj ulili in sestavili, pa niso bili šušmarji ali mojstri skaze; na može, ki so polagali tračnice, nanje, ki so pregledali zavore! Vsi ti naši sotrudniki pri potovanju so dobri in zanesljivi ljudje; zato se čutimo varne.

Ali pa smo tem svojim sotrudnikom kdaj hvaležni? Neki potnik je po dolgi in urni vožnji stopil k strojevodju in se mu zahvalil. Ta se nasmehne in ostrmi. »Pa zakaj se smejete?« ga vpraša potnik. Strojevodja mu reče, da je vesel njegove zahvale, a je silno presenečen, ker se mu kaj takega še nikoli ni pripetilo. Bilo je to v rednih razmerah; ni bilo železniškega štrajka, ker takrat smo strojevodju vsi hvaležni.

S e d e m o n a k o l o ; če ne bomo pazljivi, vemo, da bomo zadeli v kamen ali v drevo ali pa se celo znašli v jarku; nikoli pa nam še na misel ne pride, da bi se novo kolo pod nami zrušilo. Zanesemo se na moža, ki je kolesne dele zvaril, in nanj, ki jih je sestavil.

To zaupanje je pa tudi upravičeno. Kajti redki so slučajji, da se kdo zmoti in že govori o njem ves svet; kretnik je le eno kretnico postavil napačno in že je nesreča tu! Mislimo pa na tisoče in tisoče slučajev, ko se vozimo varno, ker so vsi naši sotrudniki svoje delo prav opravili!

Če so pa drugi naši, smo tudi mi njihovi sotrudniki! Neka vzajemnost je med vsemi člani človeške družbe, drug za drugega delamo. Če se pa mi lahko zanesemo na druge, ker pač svoj posel dobro opravljajo, moramo svoje dolžnosti tudi mi vestno vršiti, da se bodo mogli tudi drugi na nas zanesiti! Vzajemnost je mogoča le tedaj, če so vsi delavni!

**Orličem, Gojenkam, Mladcem, Mladenkam obilo božjega
blagoslova na pot v Novo leto!**

**Mladenka, Gojenka, imaš za »Orliča« kaj cvenka? Imaš.
Mladci, Orličji, naročite, plačajte »Orliča«!**

Julija:

Mladenka Mladenkam.

Stojiš, mladenka, polna zdrave, čiste mladosti v novem letu! Stojiš in premišljuješ: »O ti, staro leto, ki smo te pokopali in nam ne ostane od tebe drugega, kot spomin, kako hitro si poteklo! Kar nevede, kot bi sanjali, si se prelilo v morje večnosti in nikdar, nikdar več se ne povrneš!...

Sestre, mladenke, ko stojimo v novem letu, dajte, zamislimo se malo nazaj in pokličimo si v spomin vse delo in vse dogodke prošlega leta... O, odkrito lahko rečemo, da nismo spale! Mnogo smo se učile, neumorne smo bile pri telovadbi, vso moč smo žrtvovale pri nastopih, slavnostnih akademijah, gledaliških predstavah; koliko veselja in čiste radosti, koliko dekliškega, mladostnega zanosa in ognja, vmes tudi tupa tam tajne, žgoče bolesi, ko nam ni šlo vse tako, kot smo hotele, da bi šlo... Ne, reči moramo, nismo bile pri delu v sramoto naši lepi orlovski organizaciji; to so pokazali naši viteški, neustrašeni javni nastopi!

A sedaj, sestra, vprašajmo še svoje srce: »A duša ti, kje tvojji so cvetovi?« Zakaj, ah, zakaj smo nalahno zardele ob tem vprašanju? Zakaj se poraja v duši nekaj kakor spoznanje in kes? Smo li v preteklem letu pač dovolj brusile svoj značaj? Smo si li v resnici prizadevale, postati ljubeče — materinske svojim mlajšim bratcem in sestricam? Smo li gledale dovolj na kristalno čiste dušice naših najmlajših, da jih najmanjši strupeni dih ne opali? In naše vedenje napram sestram v organizaciji? Je bilo li vedno v skladu z onim viteštvom, ki ga nosimo v svojih načelih? Ne čutimo tihega očitanja najhujšega sodnika, srca, ki šteje vsako najmanjšo zavist in nevoščljivost, ko smo z zavidnim očesom gledale pohvaljeno in odlikovano sestro, same pa smo ostale neopažene? Vse pikre besede, vsako škodoželjno misel, ki se je prikradla v srce, štefe ta vestni sodnik, ki stopi potem pred nas kot tožitelj...

V novem letu, ki ga zdaj nastopamo, zapovejmo neizprosno boj proti vsem napakam, ki nas kazijo in nas delajo nevredne članice Orliškega naraščaja!

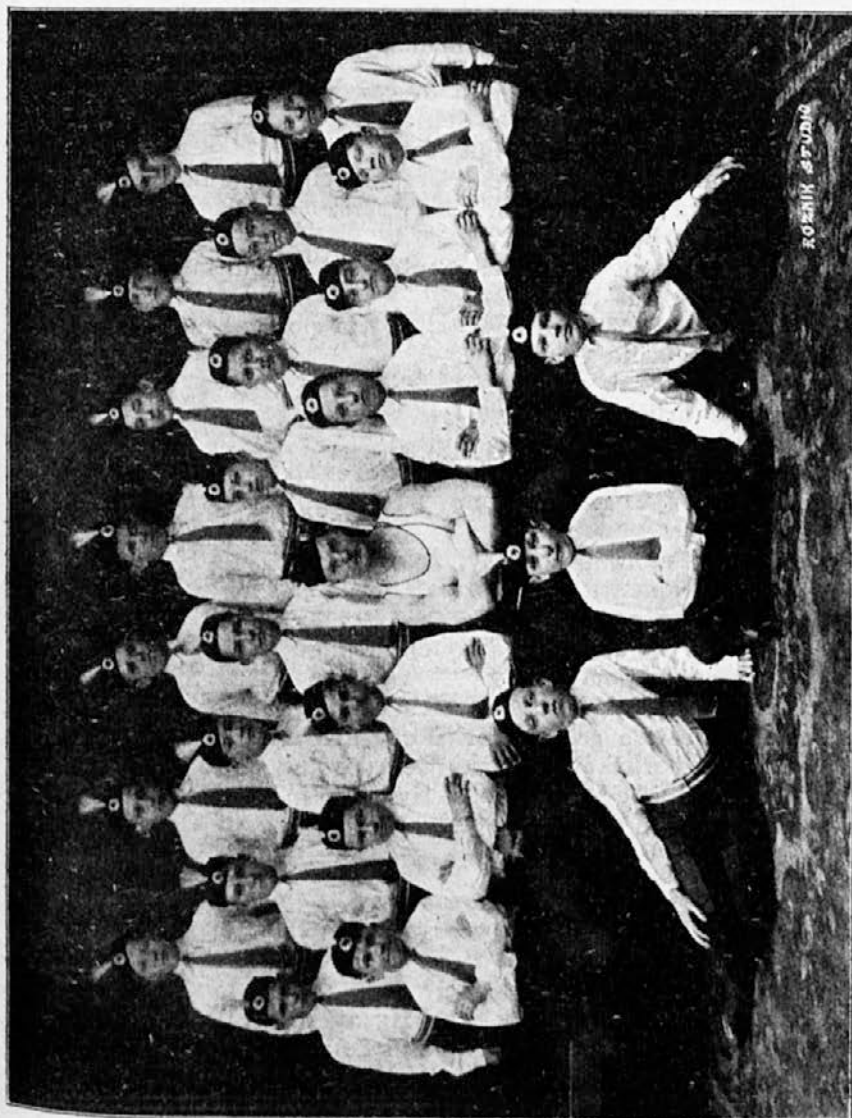
»A duša ti, kje tvojji so cvetovi?«

To vprašanje naj nas spremlja iz dneva v dan, da lahek bo odgovor čez leto in dan.

Ali se vi tudi tako radi učite? Samo v Londonu bodo pozimi otvorili 10.000 razredov za večerni pouk tistih, ki bi se poleg svojega dnevnega dela radi še naprej učili. Učiteljev bo 8000, učencev pa pričakujejo 230.000!

Joji! Kdo bo to uro navijal? V Londonu je ob parlamentu stolp, ki slovi po svojem velikem zvonu; Big-Ben ali Veliki Benjamin mu pravijo. Nanj bije ura v lepi melodiji. To uro navijata trikrat na teden dva moža in porabita za to naporno delo vselej po pet ur!

Delavčev sin je prejel zlato svetinjo na neki šoli na Angleškem, ker je s svojo pridnostjo in svojim napredovanjem prekosil vse svoje sošolce.

Ameriški Mladci (Sv. Vid, Cleveland).

Snov za prosvetne in telovadne tekme gojenk za leto 1929.

Prosvetna snov.

I. Organizacija.

- 1. Katero društvo ima poštena krščanska dekleta?**
Vsa poštena krščanska dekleta so v orliški organizaciji.
- 2. Ali si tudi ti v orliški organizaciji?**
Da, tudi jaz sem v orliški organizaciji. Gojenka orliškega krožka v (na) sem.
- 3. Koliko časa boš gojenka?**
Gojenka bom do 12. leta; potem postanem mladenka.
- 4. Koliko časa boš mladenka?**
Mladenka bom do 16. leta; potem postanem članica.
- 5. Katero je glasilo gojenk?**
Glasilo gojenk je Orlič.
- 6. Kateri je orliški pozdrav?**
Orliški pozdrav je »Bog živi!«.
- 7. Česa se mora gojenka redno udeleževati?**
Gojenka se mora redno udeleževati telovadbe in sestankov.
- 8. Kolikokrat mora prejeti sv. zakramente?**
Sv. zakramente mora prejeti vsak mesec.
- 9. Česa gojenka ne sme piti?**
Gojenka ne sme piti alkoholnih pijač.
- 10. Kaj plačuje gojenka?**
Gojenka plačuje majhno mesečno članarino.
- 11. Zakaj si postala gojenka orliškega krožka?**
Gojenka orliškega krožka sem postala zato, da se navadim lepega orliškega življenja in postanem pridna mladenka in dobra članica.

II. Domoznanstvo.

- 1. Kaj si?**
Slovenka sem.
- 2. V kateri državi živijo Slovenci?**
Slovenci živijo s svojimi brati Hrvati in Srbi v Jugoslaviji. Nad 500.000 Slovencev pa živi na slovenskem ozemlju v Italiji in v Avstriji, nekoliko tudi na Madžarskem.
- 3. Kdo je naš kralj?**
Naš kralj je Aleksander I. Karadjordjević.
- 4. Koliko let že obstoji naša država?**
Naša država obstoji deset let; zato smo 1. decembra praznovali desetletnico.

III. Lepo vedenje.

1. Kaj mora storiti vljudna Orličica vsak dan?

Vsak dan si umije obraz, ušesa, vrat in roke; osnaži si zobe in izpere usta. Lase si lepo počeeše. Čevlje si lepo osnaži.

2. Kaj mora storiti Orličica vsak teden?

Vsak teden si mora preobleči perilo; gornjo obleko pa vselej, kadar je umazana ali raztrgana.

3. Na kaj naj Orličica posebno pazi?

Orličica naj posebno pazi, da ne pozabi robca in da nima dolgih in črnih nohtov.

4. Kako se Orličica obnaša na cesti?

Mirno hodi in ne dirja. Pozdravlja znane ljudi. Nikoli ne kriči.

5. Kaj stori Orličica, če bi kaj rada imela?

Orličica prosi in ko dobi, se lepo zahvali.

IV. Deklamacija.

Pogovor s solncem.

Lojzika proso je plela,
solnce gledalo je z neba;

oj to radovedno solnce!

Spraševalo je plevico:

»Kaj žari tako ti lice

kot oblaček v lepem jutru?

Kaj tako rude ti ustna

kot na večer zarja nežna?

Kaj so beli tvoji zobki

kakor snežec na planinah?

Zlata Lojzika, povej mi!«

V prvo se dekle nasmeje,

bolj ji zažarelo srce;

v drugo se dekle nasmeje,

bolj ji zarudijo ustna,

v tretje se dekle nasmeje,

zablesteli so ji zobki —

solncu je odgovorila:

»Lice žarno — zadovoljnost,

ustna moja tiha sreča,

zobki beli ljubo zdravje ...

vse imam in — solnce, tebe —!«

Mlado srčce.

(Iz »Izbranih spisov dr. J. E. Kreka«.)

Mlado srčce

vse umeje;

koder utriplje, koder gre,

srečo seje.

Razgovarja se z vetrovi,

z dežkom drobnim in s plazovi,

s skalo sivo,

s plodno njivo,

s črno goro,

razumejo vonj cvetic,

z mlado zoro;

ščebetanje drobnih ptic,

perje javorjevo v gaju,

angelčke v nebeškem raji.

Celi svet mu je odprt,

cesto vidi v božji vrt:

gori, kjer sam Bog prebiva,

blagre svoje na nas uliva.

V. Petje.

Orel, leti proti goram. (Glej Orlovska Pesmarica str. 6.)

Telovadna snov.

1. Redovne vaje.
2. Proste vaje.
3. Koračnica.

1. Redovne vaje.

Tekmovalke stoje v redu v voljnem stavu. Vaditeljica poveljuje:

1. Na desno! — Na levo krog! — Na desno!
(Vaditeljica odšteje v štiristope.)
2. V štiristop na desno zavij!
3. Stopaj! (Več zavojev.)
4. V srednjo smer!
5. Obstoj!
6. Od srede na desno in levo odročite!
7. Na desno!
8. Na levo!
9. Priročite!
10. Na mestu voljno!

2. Proste vaje.

Obvezne proste vaje za leto 1929., in sicer v eni izžrebani.

3. Koračnica.

»Orel leti...« (Orlovska pesmarica št. 3.)

Orličice! Tu imate snov za tekme. Sedaj pa le na delo! V letu 1929. ne sme izostati od tekem prav nobena Orličica.

Nesrečna peč.

Prevedel br. Tone.

»Koliko časa sem izgubil davi, ko sem hotel peč popraviti! Še roko sem si pokvaril, da ne bom mogel izkopati krompirja,« zdihuje starček. »Do sodnega dne ga ne izkopljem!«

Doktor pogleda roko. Saj res, prst je hudo ranjen.

»No, stari, pridite ob enajstih k meni, pa vam bom roko zavezal,« reče zdaj zdravnik prijazno in krene proti konsumu, da pogleda še Tončka.

Sluga še nekoliko postoji na mestu, tako je iznenaden. Zdravnik skrbi za mojo roko! Ej, ej, to je lepo! In pomirjen se vrne v šolo.

Torej, zdaj vemo, odkod izvira ta nalezljiva bolezen! Prijazen smehlja se ziblje zdravniku na ustnicah. In spomni se nazaj, na čas pred 35 leti, ko je prav tako neka troperesna deteljica delala učitelju veliko preglavico. En listek te deteljice je danes dober in priljubljen župnik, drugi odvetnik in tretji? Tretji pa sem jaz. O lepa mladost! Tako razmišlja zdravnik.

Sicer je pa peč stara. Ni bila sobi v okras in tudi grela ni kaj prida. — A zdaj sem pa res prav radoveden, odkod so fantiči dobili te rdeče pike. Težko da bi mi hotel izdati to skrivnost bolnik št. 3.

Pa glej: pred vrati že stoji četrti bolnik. Mihčeva mama, uboga vdova, je poskusila najprej domača zdravila. Ko pa to ni nič pomagalo, je peljala sinčka k zdravniku. Mihec je imel glavo zavito o mamin volneni robec.

Zdravnik je kmalu spoznal, da ima Mihec prav take pike kakor Janezek in Tomažek. Prosi tudi Tončkovo mater, naj še Mihca pusti v hišo, ker ta bolezen ni nalezljiva.

Tonček sedi pri peči ves zavrit in mu je žal, da se je spustil v to igro. Prva skrb je tu: ta neznosni doktor! Kdo bi si bil kaj takega mislil! Kdaj so še klicali zdravnika zavoľo nekaj pik! Takoj bo

izvlekel svojo stekleno cevko, ki ji pravijo toplomer. Če se bo živo srebro le malo dvignilo, bo moral ostati nekaj dni v postelji! Neznosno! A jutri? Oh, jutri moram biti zdrav, pa naj pride kar hoče!

Pa še to: kaj delajo ostali trije? To je druga muka. Kakor da sem odrezan od vsega sveta. Res kakor pravi puščavnik! In tretja skrb: steklenička. Še vedno le moka, bolh pa iz moke ni in ni! Morda je pa moka slaba. Saj bi šel po drugo, pa kaj, ko iz sobe ne smem!

Vrata se odpro. V sobo stopi zdravnik in z njim — ali je mogoče — Tonček! Pa čemu Tonček? Za božjo voljo, saj ga je groza pogledati! In obe mami sta tu, Uh!

Zdravnik da materam znamenje, naj se nič ne vtikata, ko bo on sodil.

»Fantiča, stopita sem! Tako!« Dečkoma postane v duši strašno tesno. Zdravnik molči in ju nepremično gleda. Njima pa postaja v duši vedno tesneje. Prestrašita se: kajpa, če jima vidi v dušo?!

»Od kdaj imata pike?« ju vpraša strogo.

»Od vče—raj po—pol—dne, — od da—vi —« jeclja Mihec ves zmeden.

»Kdaj ste pa prevrnili peč v šoli?«

»Ka—a—aj? Pe—e—eč?« vprašata mamjici.

Zdravnik ju ošine s pogledom, naj molčita.

Dečka izbuljita oči in zardita preko ušes. »Ali je zdravnik veden? Ali pa sta morda...?«

»Bil sem že pri Janezku in Tomažku na pošti,« dostavi zdravnik in ju pomenljivo pogleda.

»Tako! Torej je le res! Gotovo sta ona dva vse izbrbljala,« si misli Tonček, stisne pesti in pogleda Mihca. »Ali ju bom naklestil, ko pridemo spet skupaj!«

»Ali morda ne v soboto?« začne spet zdravnik.

»No, le poglej, kakšni brblji sta, klepetavi babi, izdajalca —!«

»Res je!« odvrne Mihec kljubovalno. »Kaj bom zdaj molčal, ko sta pa že Janez in Tomaž vse izdala!«

»Ali odkod so vaše rdeče pike? Ali ste se z barvo namazali?«

»Ne — z barvo ne,« odvrne Mihec svojeglavno. Hvala Boгу, misli sam pri sebi, tega pa zdravnik le ne ve!

»Ali z rdečo tinto?«

»Tudi ne.«

»Namazali ste se pa vendar!« — Dečka molčita in tuhtata. Kdo naj zdaj iz teh vprašanj spozna, ali zdravnik ve ali ne.

»Kajne, namazali ste se, da bi o vas mislili, kako ste bolni, pa vam ne bi bilo treba v šolo. Zbali ste se zavoljo prekucnjene peči?«

Vseveden je samo Bog. To ve vsak kristjan. Zato je mogel gospod zdravnik to izvedeti le tako, da sta mu izdala Janezek in Tomažek. Tako modruje Tonček. Mihec pa se opogumi in vpraša: »Kdo vam je to povedal, Janezek ali Tomažek?«

»To je vama lahko vseeno, kateri,« pravi zdravnik.

Njima pa ni vseeno. Zavoljo sramotne izdaje se začneta oba prepirati.

A zdaj se vmešata tudi obe mami: »Kaj? Pike so si sami napravili?! Torej ni to bolezen! In jaz sem bila od strahu vsa iz sebe! Ti nemarni poba!« vpije vdova. In — čof, čof! na levo in desno. Pa tudi druga mama nabije Tončka kar na mestu.

(Bo še.)

Tekme v letu 1928.

(Dodatek.)

V prvi številki Orliča so bili izpuščeni izidi naraščajskih tekem sledečih

Mladci odseka Stari trg so dosegli 237'05 točk.

Mladci od eka Cerknica so dosegli 255'43 točk.

Orliči odseka Črnomelj so dosegli 169'88 točk.

Vrstne tekme Mladcev odseka Stari trg:

	Proste vaje	Drog	Brad-lja	Skok v višino z zaletom	Tek na 100 m	
Paternost Andrej . . .	8'50	7'—	9'—	8	10	42'50
Mlakar Jakob	8'50	7'50	7'50	2	10	35'50
Bavec Anton	7'50	8'50	9'—	6	10	41'—
Srpan Franc	8'—	8'—	8'50	4	5	33'50
Palčič Janez	9'—	8'50	9'50	0	5	32'—
Okoliš Janez	7'75	7'—	9'—	4	10	37'75

Urednikova torba.

J. G. Mi pišeš: »Tukaj Vam pošiljam rešitev ugank v 4. št. »Orliča«. Mislim, da bodo nekoliko prav. Veliko imam opraviti, preden jih rešim. Zato Vas prosim, da nikar tako težkih ne delajte!« — Kadar pošiljaš rešitev ugank, morajo biti cele prav, ne samo nekoliko. Zavoljo težav pa beri v zadnjem »Orliču«, kaj sem napisal.

Ameriška mladina. V tej številki prinašamo zopet lepo sliko »Mladcev«. Vedno pa čakam, da bi dobil kak popis o življenju »bratcev čez lužo«, pa ga ni in ga ni. Morda bo kdo rekel, da ne zna slovensko. Pa naj angleško piše, bomo že prebrali in prevedli in odgovorili. Ali mi znamo!

Od vseh strani.

Iz Prekmurja. Da bi videli Vi naše Orličice, kako so žive. Sama razposajenost jih je. Skačejo in telovadijo, da jih je veselje gledati.

Ko so neko nedeljo telovadile, je tudi mene sestra voditeljica povabila k telovadbi. Bila sem zelo radovedna, kako telovadijo, in ali kaj rade ubogajo.

Prišla sem na vrt, kjer so imele telovadbo. Obstala sem in se začudila. Skakale in telovadile so, da so bile že vse zaspole. Posebno Ančka je bila kakor rak, rdeča in vsa potna. Hotela sem jih nekoliko razveseliti, pa sem jim rekla, da so pridne. Takoj so pozabile, da so pri telovadbi. Začele so se smejati in druga drugi nagajati. »To je pa res že preveč,« je rekla soseda naše Ančke. »Ta Ančka ne da, pa ne da miru. Vedno se samo smeje in drugim nagaja.« »Ti, Ančka! Čemu se pa ti vedno smeješ in kažeš zobe, kakor muček, če mu hočeš vzeti miško,« sem rekla Ančki. Mislila sem, da postane mogoče mirna in da se bo teh besed sramovala, toda Ančka je pokazala bele zobe in se iz vsega srca zasmejala. Sestra voditeljica je že začela s telovadbo, toda Ančka se je še vedno smejala. Vedela sem, da z besedami ničesar ne dosežem, zato sva začeli s sestro voditeljico z dejanji. Kmalu nato je stala Ančka v kotu. Pa ali mislite, da se je jokala? Kaj še, smejala se je in kazala široke, bele zobe. Pa le nekaj časa. Ko so prišle na vrsto igre, se je obrnila v kot, in se začela prav lepo cmeriti. »No; Ančka, zakaj pa se cmeriš,« sem jo vprašala? »Zato, ker bi se rada igrala,« je odgovorila vsa v solzah. Ako boš vedno mirna, tedaj se greš lahko igrat, ako pa ne, potem pa le ostani v kotu. Pa mi je vse lepo obljubila in se je šla vsa vesela igrat. Toda kmalu je pozabila na svojo obljubo in postala je zopet prejšnja Ančka. No, pa kdo bi ji zameril, ako je včasih preveč razposajena. Samo čakaj Ančka, sem ji rekla, saj ne boš vedno taka. Včasih se boš še mogoče zelo jokala. Toda Ančka je rekla, da se bo ona vedno smejala. Po končani telovadbi sem šla takoj domov. Imela sem še dosti pisati, a bilo je že precej pozno. Vsedla sem se pri mizi in začela pisati, kar vstopi Ančka in začne vaditi poskoke. Moja miza se je začela tresti in s pisanjem sem morala prenehati. Saj si pridna Ančka, sem ji rekla, toda za danes bo dovolj. Sedaj pojdi lepo domov in po večerji spat. Ančka pa, ali ni slišala, ali pa ni hotela slišati, skakala je kar naprej. Ne veni, kako bi jo bila odpravila sama, če bi ne bil prišel oče in ji rekel, da jo mama kliče. Ančka je vsa zadovoljna odkurila domov. Zjutraj pa mi je mama rekla, da vedno samo skače. No, pa naj Vam povem, kaj je še »naštimala«. Ker ima tako rada poskoke, jih je tudi na postelji vadila, toda bumf, postelja se je udrla in Ančka je bila na tleh. Kaj bo pa zdaj? Hotela se je skriti za omaro, toda mama je bila že v sobi. Ne vem, ali je kaj dobila ali ne, pohvaljena najbrž ni bila. Ančka, ali si se tudi tedaj smejala?

Trezika T.

Trezika! Dolgo časa sem po zemljevidu oKrog iskal, da sem našel Vaše gnezdo. Od Ljubljane je daleč do Vas, pa bom vseeno poskusil priti v Prekmurje. Nisem bil še nikoli tam. In takrat bom gledal vesele Orličice in neugnano Ančko. Bog živi!

Br. Cene.

Zgornja Ponikva. Spoštovani gospod urednik! Dovolite, da se enkrat oglasimo Mladci iz Zgornje Ponikve, najsi smo še gostje. Saj v par tednih poletimo iz gostov v svet. Imeli bomo prvo preizkušnjo enkrat v decembru. Vseh skupaj nas je 9. Telovadimo redno vsako nedeljo, pa tudi sestanke imamo po enkrat, včasih pa dvakrat. Vadimo proste vaje, pa tudi orodno telovadbo. Telovadimo v župnikovi uti, sestanke pa imamo v cerkveni hiši. Sedaj se pridno pripravljamo za akademijo, ki bo na Štefanovo popoldne. Za akademijo se vadimo poleg prostih vaj tudi taborenje. Prav radi beremo »Orliča«. Zato smo uvedli članarino: vsak mesec dinar, dobimo pa zato »Orliča« brezplačno. »Orliča« imamo naročenega 20 izvodov. Začeli smo tudi zbirati za kroje, katere nam bodo kupili starši do naše preizkušnje. Kličem vsem Mladcem kakor tudi čitateljem »Orliča« mladski: Bodi pripravljen.

Vinko K.

Vinko! To mora biti fletno v Vaši uti, sedaj bržkone ne preveč, ker je mraz, pa Orel se vgnezdi, če je le ped prostora. V starih letih se boš vse vsi z največjim veseljem spominjali tistih ur v uti. Pa to je zelo modro, da mesečno prinašate za »Orliča«. Priporočam vsem Orličem. — Br. Cene.

Tržišče na Dol. — Velecenjeni g. urednik! Še nikdar se ni zgodilo, da bi bilo iz Tržišča v »Orliču« kaj napisanega. Pač mora biti to enkrat prvič. Naj izve širša javnost, da tudi pri nas ne spimo. Kaj šel Zadnji čas se še prav posebno živahno gibljemo. Mladenk je 12, nas Gojenk pa 10. Telovadne ure imamo vsak teden. Vadi nas s. vaditeljica Julči. Učimo se prav pridno redovne in proste vaje. Komaj čakamo poletja, da bo z javnimi nastopi in izletih poplačan ves trud pozimi. — »Orliča« komaj čakam s sestricami in bratci vred. Veste g. urednik, da so samo pri naši hiši, — če povem od kraja. — 1 Mladec, 2 Mladenki, 2 Gojenki in 2 Orliča. Kajne lepo število? Povrh pa še en Orel in ena Orlica. Naj bo dovolj za prvič. Drugič izveste kaj več, kako bomo napredovale. Mogoče se za prihodnjic še kakšen Orlič zbudil, ali pa celo Mladec. Kaj se ve? Bog živi. — Pavla S.

Pavelca! Res še ni bilo nikdar nič v »Orliču« napisanega iz Tržišča. Ampak enkrat mora biti prvič. Kdor bo k Vam prišel po tistem zverženem klancu do cerkve, bo moral videti in priznati, da se močno, močno gibljete. Pa dobrega, vnetega gospoda imate. Zdaj te pa nekaj prosim. Dajte se enkrat slikati, oče, mati in vse orlovsko seme iz mlina, pa sliko meni pošljij. Jo bom dal v »Orliča« za zgled in primer lepe orlovske družine. — Br. Cene.

Orličeve uganke.

Rešitev uganke iz 4. številke.

1. **Izpolnitev:** slepec, brazda, beseda, Brezje, darlo, palača, črnilo, dimnik, jagoda, letalo koleno — Brez dela ni jela. 2. **Odbiralnica:** Odkritosrčnost je krona vseh čednosti. 3. **Basen:** Polh in polž. 4. **„Mala kržanka“:** stroj, iskra, Mrkun, obrok, Naklo — Simon Jenko. 5. **Kaj mu je posel:** Vodja Orličev. 6. **Besednica:** Cepec (tudi Pokop).

Reši ti so: Karel Eriavec, Vinko Knol, Ludovik Tomazin, dijaki v Št. Vidu nad Ljubljano, Franc Boštjančič, Karel Boštjančič, Krakovo-Trnovo, Pavla Stušek, Anica Čebuli, Tržišče na Dol., Ante Hočever, Praproče-Gro-uplje, Matevž Debehak, Poljane nad Skofjo Loko. Nagrado je dobil: **Ante Hočever**, Praproče-Grosuplje.

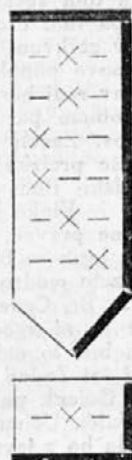
1. Skriti verzji.

(S. V.)

i	.	.	.	c
ž	o	t	r	a	v	c	o	p	.
o	s	l	a	n	a	z	e	o	.
r	v	a	a	d	a	v	l	m	.
e	e	p	p	⊙	S	j	e	o	.
n	j	a	č	o	n	e	n	r	.
t	e	c	n	a	l	s	e	i	.
h	k	i	n	v	a	r	t	l	.
a	l	ž	e	t	e	s	v	a	.

2. Klicaj.

(France, Središče.)

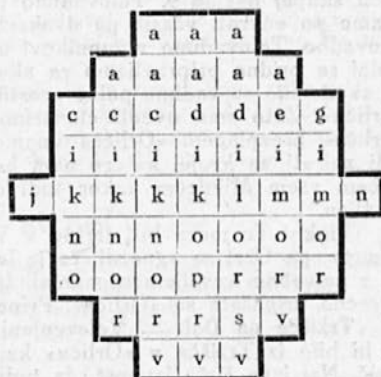
števnik,
drevo,
domača žival,
del obleke,
sorodnik,
domača žival.

sveto mesto.

S križci zaznamovane črke povedo pozdrav.

3. Črkovnica.

(A. Starec, Slatnik.)

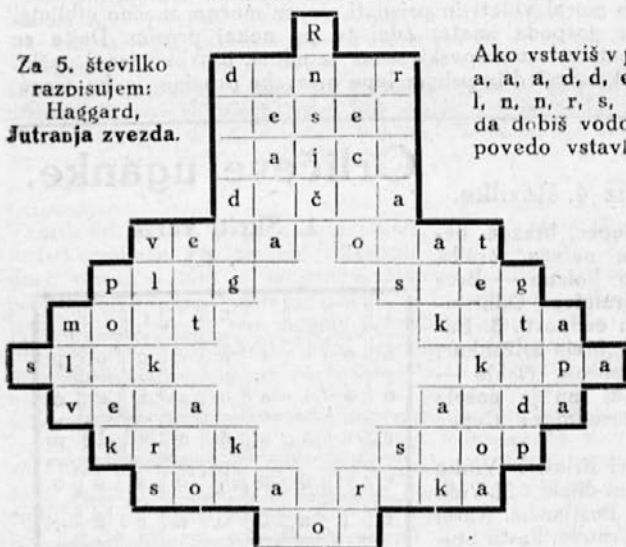
Pomen besed: 1. reka v Rusiji.
2. posoda, 3. moško ime, 4. voda,
5. —————, 6. hudodelstvo,
7. samogovor, 8. vodna žival,
9. bivališče.

Po sredi navzdol in vodoravno
bereš isti pregovor.

4. Dopolnitev.

(Mladec s Prlekije.)

Za 5. številko
razpisujem:
Haggard,
Jutranja zvezda.

Ako vstaviš v prazne kvadrate črke
a, a, a, d, d, e, e, e, e, i, i, j, j, i,
l, n, n, r, s, š, t, u, v, v, ž tako,
da dobiš vodoravno lepe besede,
povedo vstavljene črke lep izrek.

5. Vprašanje.

Kateri ptič more
dvigniti najtežje
brem?

Reši vseh pet
ugank do 15. jan.

»Orlič«, glasilo Orličev in Mladcev ter Gojenk in Mlendenk, je mesečnik. Izdaja ga Društvena nabavna zadruga v Ljubljani, Ljudski dom. — Uprava: Ljudski dom, Ljubljana. Naročnina za odseke, ki naroče vsaj 20 izvodov pod skupnim zavitkom, 8 Din letno, za vse druge 12 Din. — Urednik: Vinko Lavrič, Razlagova 1, Ljubljana. — Za Jugosl. tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.